

Инжен. И. М.

Градъ построенъ надъ злато

Това бѣше презъ 1885 година. Горещото африканско слънце заливаше безкрайната обгорѣла степъ и като че ли се надсмиваше на попуканата отъ жажда земя. Надлъжъ и наширъ всичко бѣ засъхнало, и никжде не се виждаше дръвче или подслонъ, гдето нѣкое живо същество би намѣрило отмора. Птицитѣ отдавна бѣха отлетѣли на югъ. Всичко живо, което можеше да се спаси съ бѣгство, бѣ напустнало страната. Тукъ-тамъ се виждаха скелети на диви и домашни животни, избѣлени отъ вѣтъра и слънцето, паметници на голѣмата суша, която бѣ настѣпила отъ нѣколко години въ южно-африканската държава Трансвалъ.

Нѣколко години преди това въ цѣлата тая грамадна областъ живѣеха не повече отъ 200 поселници, които бѣха раздѣлили земята, и дълги години намираха препитание отъ нея. Сушата прогони всички. Тукъ-тамъ, на стотици километра единъ отъ другъ, бѣха останали стари поселници, които не можеха да се раздѣлятъ отъ домакинствата си и прекарваха животъ пълненъ съ лишения. Тѣ бѣха изкопали дълбоки кладенци, отгдето черпѣха вода, която едва напояваше малкитѣ кжсове земя, що обработваха, и нѣколкото глави добитѣкъ. Единъ отъ тия стари поселници бѣ и Йоханъ Витеватеръ.